

правието и експлоатацията на турските сатрапи. Именно към страната на тѣзи последни-
тѣ се явиха съ право идеолозитѣ на политич-
ната борба, като подхвърляха на критика осво-
бодителната тактика на черковницитѣ и на ес-
нафската интелигенция. Това бѣха Каравеловъ
и Ботйовъ, чийто възгледи сж характерни и
заслужава да приведемъ тѣзи на последния,
съвременникъ младъ на Раковски.

Ботйовъ говори:

..... „И наистина, какво ново и полезно
ще внесе въ живота народенъ туй духовен-
ство? Съ какво ще улесни то напредъка на
тѣзи неразвити още сили? Съ какво ще об-
лекчи сждбата на поробения народъ?... По-
пътъ е на своето мѣсто при погребението, а
не при раждането. А нашия народъ се нами-
ра въ оная преходна епоха на своя младен-
чески животъ, *въ която преди всичко му е*
потребна свобода, за да може да се развие
неговия младъ организъмъ... Наистина, въ
тая епоха е потрѣбна за него наука и възпи-
тание, но новата политическа педагогия на
народитѣ ни показва, че гладниятъ се не учи,
че вързаниятъ се не възпитава и че битиятъ
не може да пѣе... Ако е това така, то по-